

NORJAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA 30 VUOTTA

DEN FINDLÄNDSKA FÖRSAMLINGEN I NORGE 30 ÅR

JUHLAKUKKO

JUBILEUMSTUPPEN

En tre decenniers resa tillsammans

Den finländska församlingen i Norge föddes ur idén om att bygga ett stödnätverk för finländare. Jag började fundera på innebörden av ett stödnätverk: vad tänker man på först när man hör det?

Ett stödnätverk kan innebära närvaro av vänner i olika livssituationer. Generellt kan det vara många andra saker. Ett stödnätverk kan till exempel bestå av familjemedlemmar som är närvarande, en bekant terapeut, arbetskollegor, en trevlig granne eller till exempel en hjälpande hand från en främling.

Jag tänker att kyrkan kan vara många av dessa saker. Under årens lopp har den kunnat vara närvarande för dig både från födseln av en ny familjemedlem samt vid tidpunkten för förlusten av en annan, i ögonblick av glädje och sorg. Kanske har du någon gång behövt själsligt stöd. Å andra sidan kan du ha fått nya bekantskaper eller till och med livslånga vänskaper genom kyrkan. Genom församlingen har man också kunnat få fina minnen från utflykter, upplevt finsk gemenskap samt haft möjlighet till att använda sitt eget modersmål.

Församlingen är folket. Ett stödnätverk kan för en innebära närvaron av en präst, för en annan vänner eller upplevelsen av gemenskap. Minnen och framtida delade upplevelser i sällskap med bekanta och med nya människor. Eller allt det här och mer.

Vi kan alla behöva ett supportnätverk omkring oss då och då. Jag tror att kyrkan har varit det för många genom åren. Under loppet av 30 år har vi alla skapat en gemenskap där alla kan känna att de hör hemma.

Tre decennier är en respektabel prestation. Låt oss fortsätta tillsammans mot nya decennier.

Roosa Marjaniemi, kommunikationsansvarig

Kolmen vuosikymmenen yhteinen matka

Norjan suomalainen seurakunta syntyi ajatuksesta rakentaa tukiverkosto suomalaisille. Jäin pohtimaan tukiverkoston merkitystä: mitä se ensimmäisenä tuo mieleen?

Tukiverkosto voi tarkoittaa ystävien läsnäoloa elämän eri tilanteissa. Se voi olla montaa muutakin asiaa. Tukiverkosto voi koostua esimerkiksi läsnä olevista perheenjäsenistä, tutusta terapeutista, työkavereista, mukavasta naapurista sekä tuntemattoman henkilön auttavasta kädestä.

Näkisin, että seurakunta voi olla monia näitä asioita. Se on vuosien varrella voinut olla sinulle läsnä niin uuden perheenjäsenen syntymässä kuin menetyksen kohdatessa, ilon ja surun hetkellä. Ehkäpä olet jossain vaiheessa kaivannut sielunhoidollista tukea. Toisaalta olet saattanut saada uusia tuttavuuksia tai jopa elämänmittaisia ystävyksiä seurakunnan kautta. Seurakunnan kautta olet myös voinut saada mukavia muistoja retkiltä, kokea suomalaista yhteisöllisyyttä ja saanut käyttää omaa äidinkieltäsi.

Seurakunta ovat ihmiset. Tukiverkosto voi tarkoittaa toiselle papin läsnäoloa ja toiselle ystäviä tai yhteisöllisyyden kokemusta. Muistoja ja tulevia yhteisiä kokemuksia tuttujen ja uusien ihmisten seurassa. Tai kaikkea tätä ja muutakin.

Me kaikki saatamme tarvita ajoittain tukiverkostoa ympärillemme. Uskon, että seurakunta on vuosien saatossa ollut sitä monille. Olemme kukin 30 vuoden aikana yhdessä luoneet yhteisön, johon jokainen voi tuntea kuuluvansa.

Kolme vuosikymmentä on kunnioitettava saavutus. Jatketaan yhdessä kohti uusia vuosikymmeniä.

Roosa Marjaniemi, viestintävastaava

NORJAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA
DEN FINLÄNDSKA FÖRSAMLINGEN I NORGE
DEN FINSKE MENIGHETEN I NORGE

JUHLAKUKKO

JUBILEUMSTUPPEN

Ledare
Pääkirjoitus

2-3

Tervehdys, Minna Laru
Hälsning, Minna Laru

6-7

Tervehdys, Päivi Aikasalo
Hälsning, Päivi Aikasalo

8-11

Muistoja seurakuntalaisilta Oslon
torstaikahveilla
Minnen från församlingsmedlemmar
vid torsdagskaffet i Oslo

14-17

Hälsning, Per Anders Sandgren
Tervehdys, Per Anders Sandgren

20-21

Muistoja seurakunnan parista,
Mirja Olsen
Minnen från kyrkan, Mirja Olsen

24-27

Tervehdys, Hannu Suihkonen
Hälsning, Hannu Suihkonen

28-29

Muistoja Norjan vuosilta, Carita Jansson
Minnen från åren i Norge, Carita Jansson

32-35

Juhlakukko • Jubileumstuppen
2024

Norjan suomalainen seurakunta 30 vuotta
Den finländska församlingen i Norge 30 år

Vastaava toimittaja • Ansvarig redaktör
Roosa Marjaniemi

Bedriftstrykkeriet, Oslo

Norjan suomalainen seurakunta
Den finländska församlingen i Norge
Den finske menigheten i Norge

Kirkens hus
Rådhusgata 1-3
0151 Oslo, Norge

Norjan suomalainen seurakunta viettää tänä vuonna 30-vuotisjuhlavuottaan – lämpimät onnittelut tästä upeasta merkkipaalusta!

Kolmeen vuosikymmeneen on mahtunut paljon: kirkollisia toimituksia, ihmisiä, tapahtumia ja kohtaamisia. Tänä päivänä seurakunta on suomalaisten yhteisö, jossa voimme vaalia uskoa, kieltä, kulttuuria ja perinteitä yhdessä.

Viime vuosikymmen on ollut kehityksen aikaa; seurakunnan toiminta on laajentunut uusille paikkakunnille ja viestintään on panostettu aiempaa enemmän, jotta seurakunta olisi entistä lähempänä seurakuntalaisia. Toivon että tämä on auttanut tavoittamaan yhä useampia suomalaisia joka puolilta Norjaa ja vahvistamaan yhteisöllisyyttä seurakuntalaisten kesken.

Haluan lopuksi esittää syvimmat kiitokseni kaikille, jotka ovat omalta osaltaan rakentaneet ja kehittäneet Norjan suomalaista seurakuntaa. Teidän arvokas työpanoksenne on varmistanut seurakunnan pysyvyyden ja elinvoimaisuuden jo kolmen vuosikymmenen ajan!

Haluan toivottaa onnea ja menestystä Norjan suomalaiselle seurakunnalle myös tulevana vuosikymmeninä!

Norjan suomalaisen seurakunnan kirkkoneuvoston puolesta,

Minna Laru
Kirkkoneuvoston puheenjohtaja

Den finländska församlingen i Norge firar 30-årsjubileum i år - varmt grattis till denna underbara milstolpe!

Mycket har rymt in i tre decennier: kyrkliga förrättningar, människor, händelser och möten. Idag är församlingen en finländsk gemenskap, där vi tillsammans kan värna om tro, språk, kultur och traditioner.

Det senaste decenniet har varit en tid av utveckling; församlingens verksamhet har utökats till nya orter och vi har satsat mer än tidigare på kommunikationen, för att församlingen skall nå ännu närmare sina medlemmar. Jag hoppas att detta har bidragit till att nå allt fler finländare i hela Norge och att det har stärkt känslan av gemenskap bland församlingens medlemmar.

Till sist vill jag uttrycka mitt djupaste tack till alla som har gjort sitt för att bygga och utveckla Den finländska församlingen i Norge. Ditt värdefulla bidrag har säkerställt församlingens varaktighet och vitalitet i tre decennier redan!

Jag vill önska Den finländska församlingen i Norge lycka och framgång även under de kommande decennierna!

Å Den finländska församlingen i Norges kyrkoråds vägnar

Minna Laru
Ordförande i kyrkorådet

Sauna yhdistää meitä suomalaisia. Löylyissä olemme kaikki tasa-arvoisia ja lauteilla on helppo avautua. Ei ole ihme, että moni kaipaa vieraalla maalla oman mökkirannan tuttua saunaa tai muistelee kotisaunan pehmeitä löylyjä. Ehkä meitä yhdistää myös kyky olla hiljaa vaivaantumatta sekä kaipaus kovan ruisleivän puoleen. Jo joutui armas aika ja Sylvian joululaulu nostavat kyyneleet silmiin.

Meitä yhdistää myös suomalainen uskonnollisuus, joka on vaatimatonta ja vähäeleistä. Me emme julista uskoamme toreilla, emme perustele poliittisia mielipiteitämme uskonnolla emmekä tee suurta numeroa sisäisestä vakaumuksestamme. Mutta elämän käännekohdissa haluamme olla kristittyjä, haluamme kastaa lapsen ja siunata uutta elämää yhdessä. Suuri rakkaus on niin tärkeä, että sille pyydetään siunausta kirkossa. Elämän kipeissä tilanteissa osaamme rukoilla.

Luterilainen uskonnollisuus sopii meille. Kristittyinä meiltä ei vaadita mitään. Luther opetti, että ihminen on Jumalalle kelvollinen yksin uskosta, yksin armosta ja yksin Kristuksen tähden. Omaa uskoa voi harjoittaa yksityisesti ja sydämen huokaus on hyvä rukous. On hyvä levätä Jumalan läsnäolossa, ei tarvita saavutuksia tai omia ponnisteluja.

Kuitenkin moni on löytänyt ilon elämään seurakunnan yhteisistä kokoontumisista. Erityisesti vieraalla maalla on tärkeä tuntee kuuluvansa johonkin. Norjan suomalainen seurakunta toivoo olevansa yhteisö, johon on helppo kuulua. Emme vaadi uskoa keneltäkään, emme edes jäsenyyttä. Haluamme tarjota sitä mitä meillä on: myönteistä yhteisöllisyyttä, iloisia kohtaamisia, kirkollisia toimituksia, rukousta ja keskustelutukea.

Uuden vuosikymmenen keskellä haluamme erityisesti olla tavattavissa myös sähköisesti. Someviesti ei vastaa henkilökohtaista kohtaamista, mutta se voi muistuttaa Jumalan rakkaudesta, rukouksen mahdollisuudesta ja uskon todellisuudesta.

Päivi Aikasalo
Norjan suomalaispappi

Bastun förenar oss finländare. I bastubadet är vi alla likvärdiga och det är lätt att öppna sig på bastulaven. Det är inte så konstigt att många i ett främmande land saknar den välbekanta bastun på stugans strand eller minns värmen ifrån hemmets bastu. Kanske är vi också förenade av förmågan att kunna vara tysta utan att det känns obekvämt och av längtan efter hårt rågbröd. Den blomstertid nu kommer och Sylvias julsång får det att tåras i ögonen.

Vi förenas också av den finländska religiositeten, som är blygsam och lågmäld. Vi predikar inte vår tro på gator och torg, vi förkunnar inte våra politiska åsikter med religion, och vi gör ingen stor sak av vår inre övertygelse. Men vid vändpunkterna i livet vill vi vara kristna, vi vill döpa ett barn och tillsammans vill vi välsigna ett nytt liv. Den stora kärleken är så viktig att för den ber vi om välsignelse i kyrkan. Vid de smärtsamma situationerna i livet kan vi be.

Luthersk religiositet passar oss. Som kristna krävs ingenting av oss. Luther lärde att människan är värdig Gud endast genom tro, endast av nåd och endast för Kristi skull. Du kan utöva din tro privat och hjärtats suck är en god bön. Det går bra att vila i Guds närvaro, inga prestationer och personliga ansträngningar behövs.

Många har dock hittat livsglädje från församlingens sammankomster. Särskilt i ett främmande land är det viktigt att känna att man hör hemma någonstans. Den finländska församlingen i Norge hoppas vara en gemenskap som det är lätt att tillhöra. Vi kräver ingen på tro, inte ens på medlemskap. Vi vill erbjuda det vi har: positiv gemenskap, glädjefyllda möten, Kyrkliga förrättningar, bön och diskussionsstöd.

I mitten av det nya decenniet vill vi särskilt vara tillgängliga också elektroniskt. Ett budskap på sociala medier motsvarar inte ett personligt möte, men det kan fungera som en påminnelse om Guds kärlek, möjligheten till bön och trons verklighet.

Päivi Aikasalo
Finländarnas präst i Norge

Muistoja seurakuntalaisilta Oslon torstaikahveilla

TEKSTI JA KUVA PÄIVI AIKASALO

Kevään Torstaikahveilla Oslon Margareta-kirkolla suomalaiset vaihtavat kuulumisia. Eräänä tapaamiskertana keskustelun teemana oli seurakunnan juhlavuosi. Seurakuntamme täytti tänä vuonna 30 vuotta, jonka kunniaksi muistelimme menneitä. Jokainen jakoi omia muistojaan.

Vesisaarella syntynyt **Martta Kärnä** aloitti kertomalla, että hänen siskonsa oli tavannut seurakunnan papin **Carita Janssonin** pohjoisessa - tämä oli ollut mukana yhteisellä Ivalon retkellä - ja sisar oli kehottanut Oslossa asuvaa Marttaa mukaan seurakunnan toimintaan. Martta liittyi heti kuoroon. - Minulla on hienoja muistoja kuorosta, yhteisistä jouluruoan valmistamisesta ja lauluista.

Aune-Liisa Alvheim jatkaa, että juuri Martta kutsui hänet mukaan kirkkoon. - Asuin silloin vielä Telmarkissa, mutta kun muutin Osloon, aloin käydä täällä, kertoo sairaanhoitajana työskennellyt Aune-Liisa. Yhdessä keskustellessamme huomasimme, miten tärkeää on se, että kutsumme toisia ihmisiä henkilökohtaisesti mukaan.

Sirkka Stephens kuvaa, kuinka hän on ai-

na pitänyt musiikista ja toiminut toisinaan myös säestäjänä. - Seurakunta on ollut minulle todella tärkeä, hän sanoi hymyillen. **Pentti Hiltunen** muistelee yhteisiä miesten saunailtoja Songsvannilla, joissa saattoi olla lähes 30 miestä. Samalla grillattiin ja ulkoiltiin. - Olin kahdeksan vuotta vaimoni kotihoitaja ja en aina päässyt mukaan. Mutta seurakunnassa on ollut aina hienoa tavata toisia ihmisiä, Pentti jatkaa.

Seurakunnan 20-vuotisjuhla oli merkityksellinen **Raija Munsterhjelmille**. - Meillä oli isot juhlat Margareta-kirkolla, paljon kutsuvieraita, Cantamus-kuoro lauloi, teimme tarjoiluja yhdessä keittiöllä ja oli todellista juhlatunnelmaa. Kahvipöydän ääressä muisteltiin myös yhteisiä retkiä. **Erja** ja **Raimo Eronen** olivat olleet monilla retkillä mukana. - Aina oli paljon ohjelmaa ja näkemistä, kohteet ovat olleet todella mielenkiintoisia. Mieleen on jäänyt Fredriksstadin kaupungin lähellä oleva urkutehdas sekä upeat kalliomaalaukset. Meidän perheelle myös joulukirkot ovat aina olleet tärkeitä, Erja kuvaa.

Anna-Maija Björklöf muutti miehensä kanssa kolmannen kerran Norjaan vuonna 2020. - Kaikilla kolmella lapsellamme on norja-

lainen puoliso ja he asuvat nyt täällä, hän kertoo. Aiemmin emme ehtineet mukaan seurakuntaan, oli työtä ja lapsia, mutta nyt kun eläkkeellä ollessamme päädyimme tänne Osloon, otin yhteyttä seurakuntaan. Olen tyytyväinen, että tulimme mukaan. Täällä tuntuu kotoisalta, kuvaa Anna-Maija.

Uusin tulokas on **Sari**, joka on syntynyt Ruotsissa ja toiminut ruotsalaisessa seurakunnassa. - Olen täällä, koska äitini puhui minulle suomea ja haluan itse oppia paremmin puhumaan äidinkieltäni. Olen unohtanut suomen kielen, mutta täällä se palaa mieleeni, hän toteaa. Sari onkin innokas puhumaan ja oppimaan.

Kun valokuva-albumit kiersivät kahvittelun aikana, oli hienoa nähdä tuttuja kasvoja, oma lapsi pienenä mukana yhteisellä retkellä tai kuva tapahtumasta, jossa on ollut mukana. Samalla osallistujat muistelivat yhteisiä karjalanpiirakka- ja voileipäkakkukursseja. Joku sanoo nauraen, että norjalaiset eivät syö voileipäkakkua vaan he haluavat aina makeaa kakkua. Sari lisää, että ruotsalaiset kyllä syövät, mutta karjalanpiirakat ovat tosi suomalaisia.

Kahvit juotiin ja kakut syötiin. Iloinen keskustelu täytti kirkon lukusalin. Osallistujat virkistyivät toistensa seurasta ja yhteisistä muistoista.

Minnen från församlingsmedlemmar vid torsdagskaffet i Oslo

TEXT OCH BILDER PÄIVI AIKASALO

Vid vårens torsdagskaffe i Margaretakyrkan i Oslo utbyter finländarna nyheter med varann. Vid ett tillfälle var temat för samtalet församlingens jubileumsår. Vår församling firar i år 30-årsjubileum, och man diskuterade och mindes det förflutna. Alla delade med sig av sina egna minnen.

Martta Kärnä, som är född i Vadsö, började med att berätta att hennes syster hade träffat kyrkoherden **Carita Jansson** i norr - hon hade varit med på en gemensam resa till Ivalo - och systemen hade uppmanat Martta, som bor i Oslo, att gå med i församlingens verksamhet. Martta anslöt sig genast till kören. -Jag har fina minnen från körverksamheten, att laga julmat tillsammans och att sjunga.

Aune-Liisa Alvheim fortsätter att det var Martta som bjöd in henne till kyrkan. -Jag bodde fortfarande i Telemark då, men när jag flyttade till Oslo började jag också att gå hit, säger Aune-Liisa, som tidigare jobbade som sjuksköterska. När vi sedan pratade vidare insåg vi hur viktigt det är att bjuda in andra personligen.

Sirkka Stephens beskriver hur hon alltid har gillat musik och ibland har hon deltagit som

ackompanjator. -Församlingen har varit riktigt viktig för mig, smilar hon. **Pentti Hiltunen** minns herrbastukvällarna på Sognsvann, där kunde det vara nästan 30 män. Samtidigt grillade vi och var ute och gick. -Jag var min frus hemvårdare i åtta år och jag kunde inte alltid vara med. Men det har alltid varit fantastiskt att träffa andra människor i kyrkan, fortsätter Pentti.

Församlingens 20-årsjubileum var betydelsefullt för **Raija Munsterhjelm**. -Vi hade en stor fest i Margaretakyrkan, många inbjudna gäster, Cantamus-kören sjöng, vi serverade mat som vi lagade tillsammans i köket och det var riktig feststämning. Vi mindes också gemensamma utflykter runt kaffebordet. **Erja** och **Raimo Eronen** har varit med på många resor. -Det har alltid varit mycket att se och göra, resmålen har varit riktigt intressanta. Jag minns särskilt orgelfabriken nära staden Fredriksstad och de underbara hållmålningarna. Jylkyrkorna har också de alltid varit viktiga för vår familj, förklarar Erja.

Anna-Maija Björklöf och hennes man flyttade till Norge för tredje gången år 2020. -Alla våra tre barn har en norsk make eller maka och

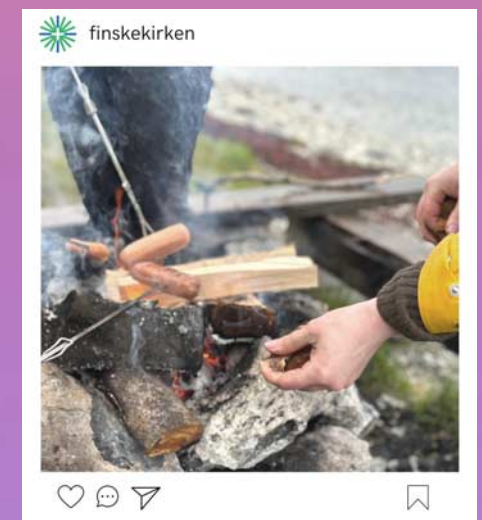
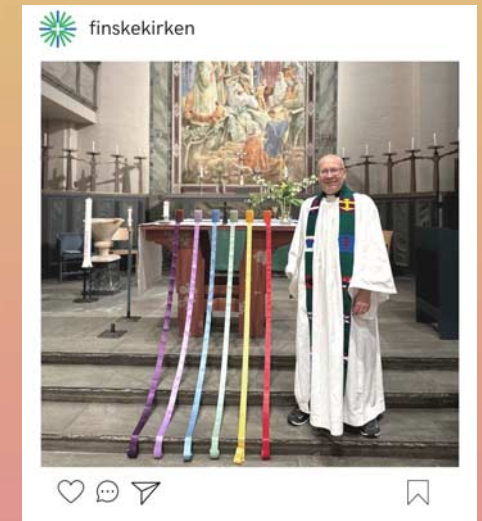
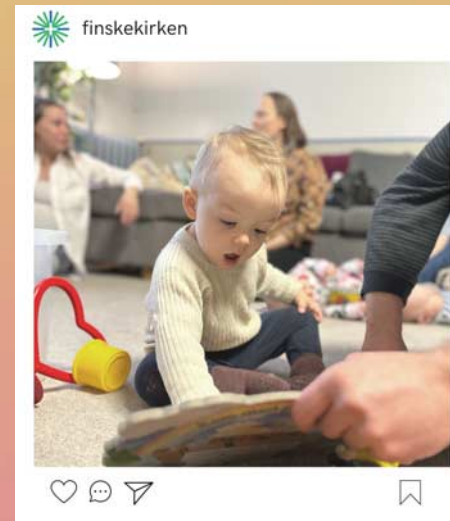
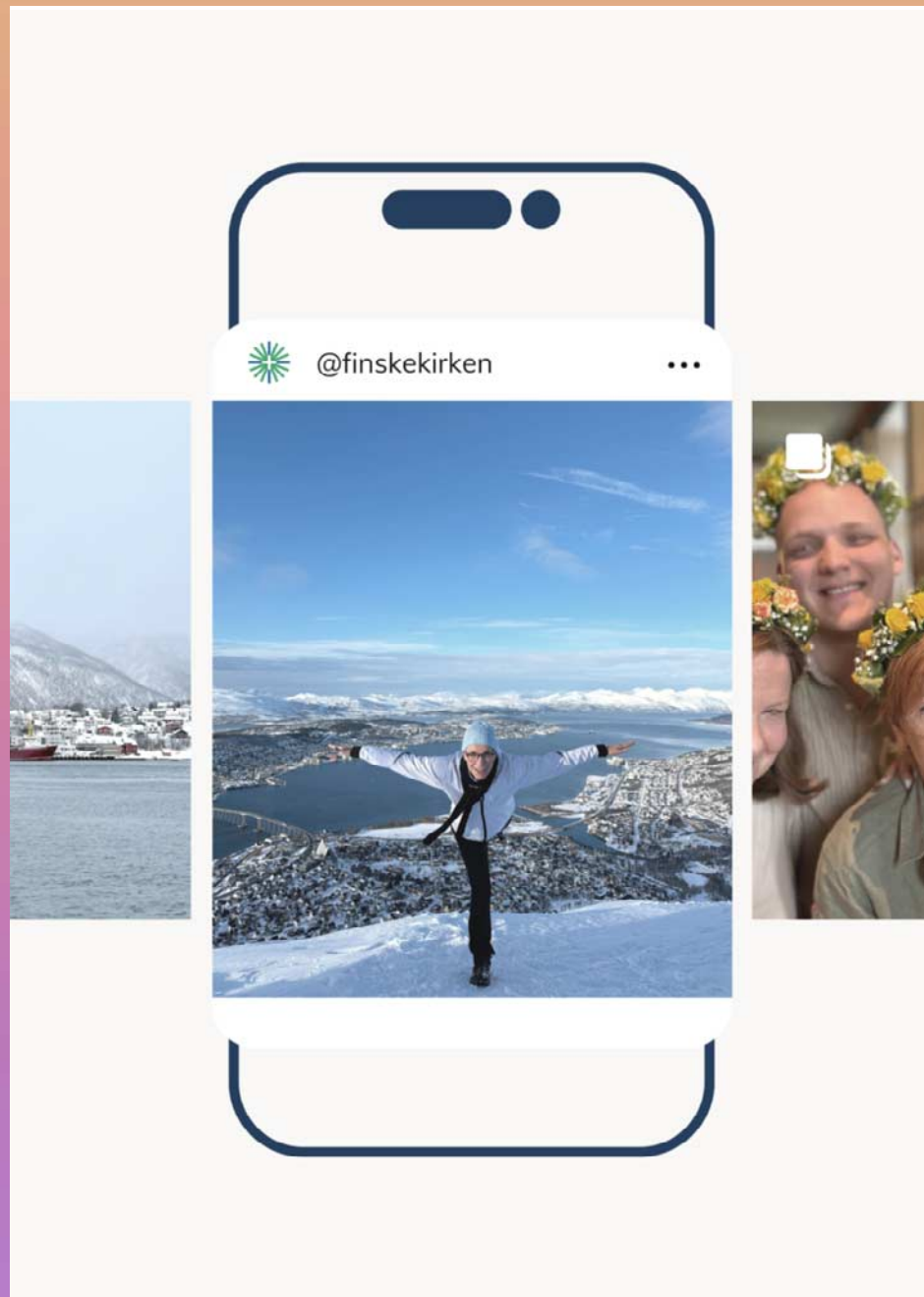
de bor här nu, berättar hon. Förut hann vi inte vara med i församlingen, vi hade fullt upp då vi jobbade och hade barnen, men nu när vi är pensionärer och hamnade här i Oslo tog jag kontakt med församlingen. Jag är glad att vi har börjat delta. Det känns som hemma här, säger Anna-Maija.

Den nyaste nykomlingen är **Sari**, som är född i Sverige och har varit med i den svenska församlingen. -Jag är här för att min mamma pratade finska till mig och jag vill själv lära mig att prata min mors språk bättre. Jag har glömt det finska språket, men här kommer det tillbaka till mig, konstaterar hon. Sari är ivrig på att både prata och lära.

När fotoalbumen cirkulerar under kaffet är det härligt att se bekanta ansikten, sitt eget barn som litet barn på en gemensam utflykt eller en bild på en tillställning man själv varit med om. Samtidigt minns deltagarna de gemensamma kurserna då man lärde sig baka karelska piroger eller att göra smörgåstårter. Någon säger skämtsamt att norrmän inte äter smörgåstårter, de vill alltid ha söt tårta. Sari tillägger att svenskar gärna äter smörgåstårter, men karelska piroger är verkligen finska.

Man drack kaffe och åt kakor. Ett glatt samtal fyllde kyrkans läsesal. Deltagarna piggades upp av varandras sällskap och delade minnen.

Olemme myös Instagramissa

Gratulationer från Margaretakyrkan!

Kära jubilerande församling – varma gratulationer från syskonförsamlingen på Hammersborg Torg.

30 år är ingen hög ålder, men när man nått den åldern är man vuxen och står på egna ben. Så brukar det i bästa fall vara med oss människor. För en församling är 30 år ofta en mycket låg ålder, men likaväl en tid under vilken många förändringar skett och man fått många erfarenheter, och ni står verkligen på egna ben här i Norge. Svenska kyrkan i Norge får betraktas som ett äldre syskon som gläder sig över att dela samma fysiska hem. Ja, det berikar verkligen vår församlings liv att den finländska församlingen fyller vårt gemensamma kyrkorum med lovsång, bön och andra aktiviteter.

Jag har haft glädjen att vara kyrkoherde i Margaretakyrkan sedan 2013. I alla år har upplevelsen av kollegial gemenskap med den finske prästen varit betydelsefull. Vid två, tre tillfällen varje år har våra församlingar firat gemensamma gudstjänster och fått uppleva att vi tillhör samma kyrkotradition och har mycket mer gemensamt än vad som skiljer oss åt.

Ja, det finns ett sant syskonskap mellan våra kyrkor och just nu, när ni firar 30-årsjubileum, upplever jag att det finns förutsättning för vår syskonkärlek att blomstra – jag tänker på de senaste årens tradition att fira påsk tillsammans och nu i år få bidra till gemensam gudstjänst under Oslo Pride-veckan. Allt detta goda samarbete gläder mig mycket. Både den finländska och svenska församlingen har mycket viktigt att bidra med i det ekumeniska kyrknorge.

Jag vet att den finländska församlingens arbete är så mycket mer än Oslo. Ni är verkligen en rikstäckande församling med mycket viktigt och gott arbete långt uppe i nord. Ni har mycket att vara stolta över och fira.

Med allt det arbetet i hela Norge, och med fortsatt gott nära samarbete här i Oslo, vill jag önska er all välsignelse i framtiden.

I omtanke och förbön

Per Anders Sandgren
Kyrkoherde i Svenska kyrkan i Norge

Onnittelut Margaretakirkolta!

Hyvä juhaseurakunta - lämpimät onnittelut Hammersborg Torgin sisarseurakunnalta.

30-vuotias ei ole vanhus, mutta sen iän saavuttaessa on aikuinen joka seisoo omilla jaloillaan. Parhaimmillaan meillä ihmisillä on yleensä näin. Seurakunnalle 30 vuotta on usein hyvin nuori ikä, mutta myös aika, jonka aikana tapahtui monia muutoksia ja saatiin paljon kokemuksia, ja täällä Norjassa todella seisotte omilla jaloillanne. Ruotsin kirkkoa täällä Norjassa voidaan pitää vanhempana sisaruksena, joka on iloinen saadessaan jakaa saman fyysisen kodin.

Seurakuntamme elämää todella rikastaa, se että suomalainen seurakunta täyttää yhteisen kirkkokuoneemme ylistyksellä, rukouksilla ja muulla toiminnalla.

Minulla on ollut ilo olla seurakunnan pappina Margareta kirkossa vuodesta 2013. Kaikki nämä vuodet kokemus kollegiaalisesta yhteistyöstä suomalaisen papin kanssa on ollut merkityksellistä. Pari-kolme kertaa vuodessa seurakuntamme ovat viettäneet yhteisiä jumalanpalveluksia ja olemme kokeneet, että kuulumme samaan kirkkoperinteeseen ja meillä on paljon enemmän yhteistä kun se, mikä meitä erottaa.

Kirkkojemme välillä vallitsee todellinen veljeys ja juuri nyt kun vietätte 30-vuotisjuhlianne, minusta tuntuu, että veljellisen rakkautemme kukoistamiselle on olemassa edellytyksiä - ajattelen viime vuosien perinnettä viettää pääsiäistä yhdessä ja nyt tämän vuoden osallistumista yhteiseen jumalanpalvelukseen Oslo Pride-viikon aikana. Kaikki tämä hyvä yhteistyö ilahduttaa minua suuresti. Sekä suomalaisella että ruotsalaisella seurakunnalla on erittäin tärkeä rooli Norjan ekumenisessä kirkossa.

Tiedän, että suomalaisen seurakunnan työtä on paljon muuallakin kuin Oslossa. Olette todellakin valtakunnallinen seurakunta, jolla on paljon tärkeää ja hyvää työtä myös kaukana pohjoisessa.

Teillä on syytä olla ylpeitä ja juhlia. Kaikella Norjassa tehdyllä työllä ja jatkuvalla hyvällä tiiviillä yhteistyöllä täällä Oslossa haluan toivottaa teille kaikkea siunausta tulevaisuudessa.

Ajatuksissani ja rukouksissani

Per Anders Sandgren
Ruotsin kirkon kirkkoherra Norjassa

Svenska kyrkan

Muistoja seurakunnan parista

TEKSTI JA KUVA ROOSA MARJANIEMI

Mirja Olsen, 57, muistaa elävästi, kun ensimmäisen kerran saapui Tromssaan helmikuussa 1993. Hän oli tuolloin käymässä nykyisen miehensä Olen luona, kun koko Pohjois-Norjassa sattui laaja sähkökatko. Lumipyry ja pimeys olivat mieleenpainuva ensikohtaaminen Pohjois-Norjan kanssa, mutta niiden keskellä heräsi myös tunne siitä, että Tromssa voisi olla hänen tuleva kotinsa.

Kesällä 1993 Mirja ja Ole menivät naimisiin, ja Mirja muutti Tromssaan pysyvästi. Pari hankki talon Kvaløyasta, jossa he asuvat yhä edelleen, luonnon ja kauniiden maisemien keskellä. Perheeseen syntyi kolme lasta: Harry Petter, Hilde Marie ja Hanne Kristine.

Seurakunta oli merkityksellinen Mirjalle uudessa kotimaassa. Hän alkoi osallistua jumalanpalveluksiin ja liittyi suomalaisiin naistentapaamisiin, joissa leivottiin yhdessä ja jaettiin kuulumisia. "Monet tapaamisten naisista olivat aktiivisesti mukana seurakunnan toiminnassa", Mirja muistelee. Hänestä tuli tuttu näky seurakunnan tilaisuuksissa, missä hän avusti kahvinkeittäjänä, oven avajana ja suntiona.

Yksi erityisesti mieleen painunut hetki oli, kun joulutilaisuuteen saapuva pappi ei päässyt huonon sään vuoksi paikalle. Mirja järjesti lyhyellä varoitusaajalla tilalle suomea puhuvan norjalaisen papin. Kirkko oli aivan täynnä. "Silloin oli niin paljon suomalaisia, että ajattelimme, kuinka merkittävä yhteisö tämä on", hän kertoo. Tuo tilaisuus jäi vahvasti mieleen.

Vuosiensa aikana Mirja on ollut monessa mukana. Seurakunta on pyytänyt häntä auttamaan tapahtumien järjestämisessä, ja hän on aina ollut valmis osallistumaan. "Jos joskus muuttaisin pois täältä, tuntisin, että kotikirkkoni jäisi tänne. Koen, että on tärkeää tuntea yhteys kotikirkkoon, oli pa sitten missä päin maailmaa tahansa."

Mirjalle kirkko merkitsee paljon. Hän kertoo, kuinka hänen äitinsä, joka oli elänyt sodan aikana, löysi turvapaikan kirkosta. Vuosien varrella äiti siirsi saman kirkosta saadun turvan tunteen tyttärelleen, sillä he kävivät paljon yhdessä kirkossa Mirjan ollessa nuorempi. Kun Mirjalla on ollut koti-ikävä, on suomalainen kirkko tarjonnut lohtua ja kodin tuntua vieraalla maalla. "Kirkkoon on aina hyvä mennä, ja se tunne, että olen osa tätä yhteisöä, on korvaamaton", Mirja kiteyttää.

Mirja Olsen katsoo kiitollisena taaksepäin ja muistaa lämmöllä kaikkia niitä hetkiä, joita hän on saanut jakaa Norjan suomalaisen seurakunnan kanssa.

Minnen från kyrkan

TEXT OCH BILDER ROOSA MARJANIEMI

Mirja Olsen, 57, minns tydligt första gången hon kom till Tromsø i februari 1993. Då var hon på besök hos Ole, som numera är hennes man, under ett omfattande strömavbrott i hela Nordnorge. Snöstormen och mörkret blev ett minnesvärt första möte med Nordnorge, men mitt i det här upstod också känslan av att Tromsø kunde bli hennes framtida hem.

Sommaren 1993 gifte sig Mirja och Ole, och Mirja flyttade permanent till Tromsø. Paret köpte hus på Kvaløya, där de fortfarande bor, omgivna av naturen och det vackra landskapet. Tre barn föddes i familjen: Harry Petter, hilde Marie och Hanne Kristine.

Församlingen blev meningsfull för Mirja i hennes nya hemland. Hon började gå på gudstjänster och hon gick med när de finska kvinnorna samlades, under de här mötena bakade man tillsammans och delade nyheter med varandra. ”Många av kvinnorna på de här mötena var också aktivt engagerade i kyrkans verksamhet,” minns Mirja. Också hon själv blev en bekant syn vid kyrkliga evenemang, där hon hjälpte till med att brygga kaffe, öppna dörrar och som kyrkvaktmästare.

En särskilt minnesvärd stund var när prästen, som skulle komma till julgudstjänsten inte kunde komma fram på grund av dåligt väder. Mirja ordnade med kort varsel en ersättare med en norsk präst som också var finstalande. Kyrkan var helt full. ”Det fanns så många finländare här på den tiden att vi tänkte på hur viktig den här gemenskapen är”, säger hon. Det tillfället har lagt sig på minnet.

Under årens lopp har Mirja sysslat med allt möjligt. Församlingen har bett henne hjälpa till med att organisera evenemang och hon har alltid varit villig att delta. ”Om jag någon gång flyttar härifrån skulle jag känna att min hemförsamling skulle bli kvar här. Jag upplever att det är viktigt att känna en koppling till sin hemförsamling, oavsett var man befinner sig i världen.”

Kyrkan betyder mycket för Mirja. Hon berättar hur hennes mamma, som levde under kriget, hittade en fristad i kyrkan. Med åren överförde mamman samma trygghetskänsla från kyrkan till sin dotter, eftersom de gick ofta i kyrkan tillsammans när Mirja var yngre. När Mirja har haft hemlängtan har den finska kyrkan erbjudit tröst och hemkänsla i det främmande landet. ”Det är alltid bra att gå i kyrkan, och känslan av att jag är en del av den här gemenskapen är ovärderlig”, sammanfattar Mirja.

Mirja Olsen ser tillbaka med tacksamhet och minns med glädje alla stunder hon har fått dela med Den finländska församlingen i Norge.

Paljon onnea Suomen Merimieskirkon ja omasta puolestani 30-vuotiaalle Norjan suomalaiselle seurakunnalle. Vuonna 2021 julkaistu tutkimus Muuttuva ulkosuomalaisuus totesi, että ulkosuomalaisen elämässä tärkeää on suomalaisuus, äidinkieli ja kansainvälisyys. Tätä on myös suomalainen seurakunta ulkomailla; suomalainen, äidinkielinen ja kansainvälinen. Norjan suomalaisella seurakunnalla on siis upea mahdollisuus olla vahva osa Norjassa asuvien ja liikkuvien suomalaisten elämää myös tulevaisuudessa. Seurakunta on merkittävä toimija Norjassa asuvien suomalaisten parissa heitä tukien ja palvellen.

Suomen Merimieskirkko on vuoden 2025 alusta Norjan suomalaisen seurakunnan yhteistyökumppani Suomessa. Uskon, että uusi yhteistyö lähtee hyvin käyntiin, yhteistyö, jossa on myös mahdollisuus oppia toisiltamme. Paljon onnea ja hyvän Jumalan siunausta juhlivalle seurakunnalle sen vastuunkantajille sekä vapaaehtoisille myös tästä eteenpäin.

Hannu Suihkonen
Suomen Merimieskirkko ry:n pääsihteeri

Gratulationer till 30-årsjubilanten, Den finländska församlingen i Norge, å Finlands Sjömanskyrkas och å mina egna vägnar. I studien ”Muuttuva ulkosuomalaisuus” som publicerades 2021 konstaterade man att i den utlandsstationerade finländarens liv är nationaliteten, modersmålet och internationaliteten viktiga. Det här är också den finländska församlingen utomlands; finsk, inhemsk och internationell. Den finländska församlingen i Norge har därför en fantastisk möjlighet att vara en stark del av livet för de finländare som bor och rör sig i Norge även i framtiden. Församlingen är en betydande aktör bland finländare som är bosatta i Norge och stödjer och betjänar dem.

Från början av år 2025 är Finlands Sjömanskyrka i Finland samarbetspartner till Den finländska församlingen i Norge. Jag tror att det nya samarbetet kommer att få en bra start, ett samarbete som också ger möjlighet att lära av varandra. Gratulationer och Guds välsignelse till den firande församlingen, dess ledare och volontärer från och med nu och in i framtiden.

Hannu Suihkonen
Generalsekreterare för Finlands Sjömanskyrka rf

Muistoja Norjan vuosilta

Tulin Norjaan ulkosuomalaisten papiksi vuonna 1989. Edeltäjäni olivat toimineet Pohjois-Norjassa, mutta minun toimialueeni oli koko maa. Norjassa asui siihen aikaan noin 7000 suomalaista hajallaan ympäri maata.

1990-luvun taloudellinen lama Suomessa ravisteli siihen aikaan myös kirkon taloutta. Ulkosuomalaistyön rahoitusta jouduttiin supistamaan ja työntekijöiden määrää arvioimaan uudelleen. Suunnitteilla oli, että Norjan ulkosuomalaistyö hoidetaan Tanskassa toimivien pappien avulla. Norjassa asuvat suomalaiset näkivät kuitenkin parhaimpana vaihtoehtona oman seurakunnan perustamisen.

Norjan suomalainen evankelis-luterilainen seurakunta perustettiin 1994. Suomalaiset yhdistykset toimivat eri paikkakunnilla yhteistyökumppaneina, kuten yhä edelleen. Olin myös tiiviissä yhteistyössä esimerkiksi Suomen Norjan suurlähetystön ja norjalais-suomalaisen kulttuuri-instituutin kanssa. Norjan paikalliset seurakunnat sekä ennen kaikkea Norjan ruotsalainen seurakunta tulivat tärkeiksi yhteistyökumppaneiksi.

Minulle oli tärkeää, että seurakunnalla oli mahdollisuus kokoontua säännöllisesti jumalanpalvelukseen. Koin myös tärkeäksi kirkolliset toimitukset eri puolilla Norjaa. Adventtiajan jumalanpalveluksiin liittyivät Kauneimmat joululaulut. Nämä yhteiset lauluhetket sekä Margareta-kirkossa vuosittain järjestetty äi-

tienpäiväjuhla kuuluvat kauneimpiin muistoihini. Tarjoilu järjestettiin nyyttikesteinä, ja minun osalleni lankesi Janssonin kiusauksen valmistaminen. Tilaisuuksissa esiintyi usein suomalaisia muusikoita.

Seurakunnan lehti Kirkonkukko syntyi vuonna 1997 ja se ilmestyi kaksi kertaa vuodessa. Lehden saama vastaanotto ilahdutti minua ja antoi voimia sen kehittämiseen. Lehti kasvoi ajan saatossa lähes 100-sivuseksi julkaisuksi.

Seurakunnan kuoro Cantamus oli yksi minulle rakkaista asioista. Kuoro perustettiin 1997. Lauloin itse mukana ja koin monta arvokasta hetkeä musiikin ja laulajatoverien parissa. Esiinnyimme kirkon tilaisuuksissa ja pidimme konsertteja sekä yksin että muiden muusikoiden ja kuorojen kanssa.

Järjestimme monenlaista tekemistä ja esimerkkinä voisin kertoa suomalaisen ruokaperinteeseen liittyvät kurssit. Mieluisiin muistoihini liittyy kurssi, josta jäi erittäin hyvä maku suuhun, nimittäin voileipäkaku-kurssi. Saimme kurssin vetäjäksi lähetystön kokin.

Seurakunnan retket tarjosivat meille mahdollisuuden tutustua toisiimme ja uusiin paikkoihin. Retkiä tehtiin pari kertaa vuodessa. Vuosien varrella Norja tuli tutuksi ja maan omalaatuinen historia alkoi hahmottua. Kiertelimme ihmettelemässä esimerkiksi viikinkihautoja ja hopeakaivoksia, lasi- ja keramiikkapajoja, sauvakirkkoja ja linnojen raunioita. Todella mieleenpainuvia olivat myös seurakuntamme matkat ulkomaille: Valamosta Valamoon, Budapestiin ja Lutherin jalanjäljille Saksaan.

Olen kiitollinen ajasta, jonka sain viettää Norjassa ja tehdä työtä, jonka koin merkitykselliseksi ja josta nautin. Toivotan seurakunnalle ja sen jäsenille monia armorikkaita vuosia.

Rovasti Carita Jansson menehtyi Espoossa 17.7.2024. Läheiset ystävät olivat hänen tukenaan sairauden aikana. Ennen menehtymistään Carita välitti seurakunnalle edellä olevan tervehdystekstin.

Carita Jansson oli perustamassa Norjan suomalaista seurakuntaa vuonna 1997. Hän jäi eläkkeelle vuonna 2015. Seurakunta kiittää pitkäaikaista palvelijaansa ja siunaa hänen muistoaan.

*Herra, kädelläsi uneen painan pään,
kutsut ystäväsi lepäämään.
Käsi minut kantaa uuteen elämään,
ikirauhan antaa, valoon jään.
Onneni on olla Herraa lähellä,
turvata voin yksin Jumalaan.
Onneni on olla Herraa lähellä,
tahdon laulaa hänen teoistaan.
Virsi 517*

Minnen från åren i Norge

Jag kom till Norge som präst för finländare utomlands år 1989. Mina föregångare hade arbetat i Nordnorge, men min domän var hela landet. Runt 7000 finländare bodde i Norge vid den tiden, utspridda över hela landet.

Den ekonomiska depressionen på 1990-talet i Finland skakade också kyrkans ekonomi. Man var tvungen att minska på finansieringen till finländare stationerade utomlands och antalet anställda omvärderades. Det var planerat att finländarnas arbete i Norge skulle skötas med hjälp av de präster som arbetade i Danmark. De finländare som bodde i Norge såg dock att grunda en egen församling som det bästa alternativet.

Den finländska evangelisk-lutherska församlingen i Norge grundades 1994. Finländska föreningar fungerade som samarbetspartners på olika orter, så som de fortfarande gör. Jag hade också ett nära samarbete med till exempel Ginlands ambassad i Norge och Finsk-norska kulturinstitutet. De lokala församlingarna i Norge och framförallt den svenska församlingen i Norge blev viktiga samarbetspartners.

Det var viktigt för mig att församlingen fick möjlighet att regelbundet samlas till gudstjänst. Jag tyckte också att gudstjänster i olika delar av Norge var viktiga. Till adventsgudstjänsterna hörde De vackraste julsångerna. Dessa stunder av sång samt den årliga morsdagsfesten som ordnades i Margaretakyrkan är bland mina vackraste minnen. Serveringen organiserades i form av knytkalas

och det föll på mig att förbereda Janssons frestelse. Vid evenemangen uppträdde ofta finländska musiker.

Församlingstidningen Kyrktuppen uppkom 1997 och utgavs två gånger om året. Mottagandet som tidningen fick gjorde mig glad och gav mig uppmuntran att utveckla den. Med tiden växte tidningen till en nästan 100-sidig publikation.

Församlingskören Cantamus var en av mina favoritsaker. Kören grundades år 1997. Jag sjöng själv med och upplevde många värdefulla stunder med musiker och sångarkollegorna. Vi uppträdde vid kyrkliga tillställningar och höll konserter både själva och tillsammans med andra musiker och körer.

Vi ordnade många olika saker att göra, och som exempel kan jag nämna kurserna med anknytning till finsk mattradition. Till mina bästa minnen hör en kurs som lämnade en särledes god smak i min mun, nämligen smörgåstårtskursen. Vi fick ambassadens kock att leda kursen.

Församlingens resor erbjöd oss möjligheten att lära känna varandra och nya ställen. Utflykter gjordes ett par gånger om året. Med åren blev Norge bekant och landets unika historia började ta form. Vi besökte och beskådade till exempel vikingagravar och silvergruvor, glas- och keramikverkstäder, stavkyrkor och slottsruiner. Vår församlings utlandsresor var också mycket minnesvärda: Från Valamo till Valamo, Budapest och att följa Luthers fotspår till Tyskland.

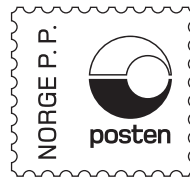
Jag är tacksam för den tid jag fick tillbringa i Norge och för det arbete jag fick utföra som jag kände var meningsfullt och som jag trivdes med. Jag önskar kyrkan och dess medlemmar många nåderika år.

Dekanus Carita Jansson avled i Esbo den 17 juli 2024. Nära vänner stöttade henne under hennes sjukdomstid. Innan hon gick bort skickade Carita ovanstående hälsningstext till församlingen.

Carita Jansson var med och grundade Den finländska församlingen i Norge år 1997. Hon gick i pension 2015. Församlingen tackar sin mångåriga tjänare och välsignar och lyser frid över hennes minne.

*Gud, i dina händer lägger jag mig ned.
När jag går till vila är du med.
Dina händer bär mig genom rum och tid.
Jag förblir i ljuset i din frid.
Nära vill jag leva, nära dig, min Gud,
i din omsorg finner själen ro.
Nära vill jag leva, nära dig, min Gud,
i din kärlek kan min kärlek gro.
Psalm 914*

PRIORITY

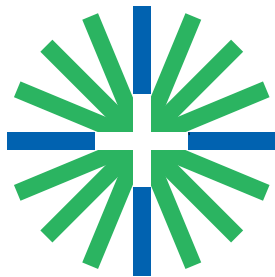

Avsender
Den finske menigheten i Norge
Rådhusgata 1–3
0151 OSLO

**Norjan suomalainen seurakunta
Den finländska församlingen i Norge**

+47 22 21 10 00
post@finskekirken.no

www.finskekirken.no
www.facebook.com/finskekirken
www.instagram.com/finskekirken
www.evl.fi/ulkosuomalaiset

**NORJAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA
DEN FINLÄNDSKA FÖRSAMLINGEN I NORGE
DEN FINSKE MENIGHETEN I NORGE**